

HEILIGMAKING DES GEESTES 2

- 2 Thess. 3: 1 Voorts, broeders, bidt voor ons, opdat het Woord des Heeren *zijn* loop hebbe, en verheerlijkt worde, gelijk ook bij u;
- 2 En opdat wij mogen verlost worden van de ongeschikte en boze mensen; want het geloof is niet aller.
- 3 Maar de Heere is getrouw, Die u zal versterken en bewaren van den boze.
- 4 En wij vertrouwen van u in den Heere, dat gij, hetgeen wij u bevelen, ook doet, en doen zult.
- 5 Doch de Heere richte uw harten tot de liefde van God, en tot de lijdzaamheid van Christus.
- 6 En wij bevelen u, broeders, in den Naam van onzen Heere Jezus Christus, dat gij u onttrekt van een iegelijk broeder, die ongeregeld wandelt, en niet naar de inzetting, die hij van ons ontvangen heeft.
- 7 Want gijzelven weet, hoe men ons behoort na te volgen; want wij hebben ons niet ongeregeld gedragen onder u;
- 8 En wij hebben geen brood bij iemand gegeten om niet, maar in arbeid en moeite, nacht en dag werkende, opdat wij niet iemand van u zouden lastig zijn;
- 9 Niet, dat wij de macht niet hebben, maar opdat wij onszelven u geven zouden *tot* een voorbeeld, om ons na te volgen.
- 10 Want ook toen wij bij u waren, hebben wij u dit bevolen, dat, zo iemand niet wil werken, hij ook niet ete.
- 11 Want wij horen, dat sommigen onder u ongeregeld wandelen, niet werkende, maar ijdele dingen doende.
- 12 Doch de zodanigen bevelen en vermanen wij door onzen Heere Jezus Christus, dat zij met stilheid werkende, hun eigen brood eten.
- 13 En gij, broeders, vertraagt niet in goed te doen.
- 14 Maar indien iemand ons woord, door dezen brief *geschreven*, niet gehoorzaam is, tekent dien; en vermengt u niet met hem, opdat hij beschaamd worde;
- 15 En houdt *hem* niet als een vijand, maar vermaant *hem* als een broeder.
- 16 De Heere nu des vredes Zelf geve u vrede te allen tijd, in allerlei wijze. De Heere zij met u allen.
- 17 De groetenis van mijn hand, van Paulus; hetwelk is een teken in iederen zendbrief; alzo schrijf ik.
- 18 De genade van onzen Heere Jezus Christus zij met u allen. Amen.

Leven uit genade

Om maar meteen helemaal achteraan te beginnen, Paulus wenst dat de genade van onze Heere Jezus Christus met ons zou zijn. Daar gaat het natuurlijk ook om, het leven uit genade, het staan in de genade en daaraan vastgekoppeld, het staan in de vrijheid. Het zal langzamerhand wel opgevallen zijn dat dit het onderwerp is van alle n.t.-ische brieven. Daarin wordt gepleit voor de waarheid van het Woord van God en het Evangelie. In dat

Evangelie staat dat wij niet alleen door genade zijn zalig geworden, maar dat we vervolgens ook uit genade zouden leven en dus niet uit enig ander beginsel.

Paulus waarschuwt er ook voor dat niet iemand verachtere van die genade.

Zijn slotwoord is niet zomaar een losse kreet, alsof het zoiets is als de hartelijke groeten, maar het is een heel bewuste formulering van hem.

Paulus' handschrift

Dat Paulus in vers 17 zelf de pen ter hand neemt, in plaats van zijn 'secretaresse', is ook niet voor niets. Zijn handschrift moest aangeven dat deze brief inderdaad door hemzelf geschreven werd. Dat sluit natuurlijk aan bij hoofdstuk 2: 2, waaruit blijkt dat er mensen in Thessalonica waren die op één of andere wijze haastelijk bewogen werden van verstand, of verschrikt, omdat ze een brief hadden ontvangen die geacht werd van Paulus te zijn, maar door een ander was geschreven. Zo zie je maar hoe ver sommigen kunnen gaan om het Woord van God te willen vervalsen. Je moet daarbij bedenken dat zo'n brief heus niet door een stokongelovige geschreven zal zijn. Dat kan ook moeilijk, want zo iemand houdt zich met dit soort zaken helemaal niet bezig. Zo'n brief moet wel door een 'medegelovige' geschreven zijn, kennelijk met de bedoeling de Gemeente te misleiden.

Heiligmaking en Gods woord

Vandaar dat Paulus deze beide brieven zelf geschreven heeft, met als onderwerp de heiligmaking van de gelovige, die alles te maken heeft met de praktische omstandigheden van de gelovige. De wijze van denken van iemand is namelijk een zeer praktische aangelegenheid.

Het gaat daarbij niet alleen om heiligmaking door de Geest, hoewel je die uitdrukking zo zou kunnen lezen, maar net zo goed om de heiligmaking van de geest, namelijk de inwendige mens. Heiligmaking = verandering en geest = gemoed. Het gaat dus om de verandering van het gemoed, het hart, het denken. Kortom, de inwendige mens (zie Rom. 12: 2).

Heiligmaking wordt in het algemeen niet zozeer toegeschreven aan het werk van de Heilige Geest, maar aan de werking van Gods Woord.

Natuurlijk gebeurt heiligmaking door de Heilige Geest, of door de Heere Jezus Christus, maar als er staat dat onze Heer ons reinigt, dan staat erbij hoe Hij dat doet. Hij doet dit door het bad des waters, namelijk door het Woord. Het Woord heeft dus een heiligende en reinigende werking. Niet op de buitenkant van de mens, maar op de binnenkant, op zijn denken. Het gaat om een veranderende instelling, oriëntatie, of een andere wijze van denken.

De term 'heiligmaking des vlees' komen we in het Nieuwe testament niet tegen; 'heiligmaking des Geestes' wel. In beide Thessalonicensenbrieven worden echter beide onderwerpen besproken. En omdat de heiligmaking des vlees over de heiligmaking van ons vlees gaat, moet heiligmaking des geestes wel over de heiligmaking van onze geest gaan. Ik ben daarom geneigd 'heiligmaking des geestes' uit 2 Thess. 2: 13 met een kleine letter te schrijven.

Heiligmaking des vleses

Wij zijn weliswaar verlost, maar niettemin wachten wij op de toekomstige verlossing, namelijk de verlossing van ons lichaam. Die verlossing vindt pas plaats bij het openbaar worden van de zonen Gods (Rom. 8). Dat is bij de wederkomst van Christus. Nauwkeuriger gezegd, bij de opname van de Gemeente. Pas dan krijgen we een ander lichaam.

Tijdens ons aardse leven is er dus geen sprake van heiligmaking des vleses, maar in afwachting daarvan worden wij geheiligd naar de geest. Wij hebben inwendig een schat ontvangen in aarden vaten, die verbroken zullen worden. De uitwendige mens vervalt en is aan de dood en het verderf onderworpen van dag tot dag, maar de inwendige mens daarentegen wordt van dag tot dag vernieuwd. Dat is een heel uitdrukkelijke tegenstelling.

Onder het toenemen van het verderf verstaan we niet dat de zonde of de werking van de zonde toeneemt, maar wat het gevolg is van de werking van de zonde. Dat is de werking van de dood, het uitwendig verval en dus de veroudering van de natuurlijk mens. Dat is het tegenovergestelde van heiliging, want heiliging veronderstelt juist heelmaking, terwijl in werkelijkheid de uitwendige mens uit elkaar valt.

Gods genade en kracht

Wij hebben nu al geestelijke zegeningen ontvangen en zullen in de toekomst ook lichamelijke zegeningen ontvangen. Dat is zo omdat het de bedoeling is dat God in deze bedeling Zijn genade in ons leven demonstreert en dat Hij Zijn kracht volbrengt in onze zwakheid.

- 2 Kor. 12: 9 En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone.
- 10 Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil; want als ik zwak ben, dan ben ik machtig.

Dat is precies hetzelfde als wat in 2 Kor. 4: 7 staat, namelijk dat wij deze schat in aarden vaten hebben, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God en niet uit ons. God heeft er dus een belangrijk doel mee dat wij zijn zoals we zijn. En het is zelfs de bedoeling dat we blijven zoals we zijn, opdat duidelijk zal worden dat wat er in ons gebeurt, niet ons werk is, maar Zijn werk.

Heiligmaking en geloof der Waarheid

- 2 Thess. 2: 13 Maar wij zijn schuldig altijd Gode te danken over u, broeders, die van den Heere bemind zijt, dat u God van den beginnen verkoren heeft tot zaligheid, in heiligmaking des geestes, en geloof der waarheid;

Als heiligmaking des geestes een te moeilijke uitdrukking is, dan staat er gewoon achter wat dit in de praktijk inhoudt. Het is niets anders dan geloof der waarheid. We zouden moeten leren ons vertrouwen te stellen op het Woord van God. De Heer heeft er absoluut geen belang bij dat wij ons vertrouwen op onszelf stellen. Hij heeft er veel meer belang bij, dat wanneer het niet goed met ons gaat, wij toch ons vertrouwen op Hem stellen en leven uit Zijn liefde en genade. Daartoe zijn wij geroepen. Dat is heiligmaking des geestes.

Principieel gezien kwam er bij de dood van de Heere Jezus een einde aan de oude schepping, maar heb je je wel eens afgevraagd waarom de Heer niet gewoon op de jongste dag stierf? Dat was toch veel gemakkelijker geweest. De nieuwe schepping kon meteen aanbreken en alle gelovigen en ongelovigen zouden ook meteen allemaal geoordeeld worden. Klaar, einde verhaal.

Toch is het een moeilijke redenering dat de dood van de Heere Jezus fundamenteel het einde van de oude schepping inhoudt, terwijl die oude schepping daarna nog zo'n 3000 jaar voortsukkelt. Waarom is dat? Wel, opdat Zijn kracht openbaar zou worden ondanks de zwakheid van deze oude schepping. Dat is de bedoeling en daar moeten we dus gewoon mee leren leven.

Daarom zouden we onze verwachting stellen op de beloften die Hij gedaan heeft. Wij leven weliswaar uit de vervulling van de beloften die in het verleden gedaan zijn, maar toch heeft Hij ook ons beloften gedaan. Onze situatie is daarom volstrekt te vergelijken met die van Abraham en alle andere o.t.-ische gelovigen. Zij waren weliswaar niet wedergeboren en hadden niet de inwoning van de Heilige Geest en leefden niet uit heilsfeiten, maar wel uit de beloften. Wij hebben al die dingen wel, maar zeker ook de beloften die God aan ons gedaan heeft.

Wij hebben dus meer om uit te leven, maar wat stellen bijv. heilsfeiten nu helemaal voor wanneer je ze niet geloven wilt? Helemaal niets. In alle gevallen geldt dat ieder mens, wanneer hij ook geleefd heeft of leven zal, zou geloven in datgene wat God gesproken heeft en wel in het bijzonder wat God over de toekomst gesproken heeft. Ook wij zijn door Goddelijke aanspraak vermaant over de dingen die nog niet gezien worden en vertrouwen daarop en leven daaruit. Daartoe zijn wij geroepen, want dat is heiligmaking des geestes. Zo zou een geheiligde geest leven in een aarden, verderfelijk, vat. Dat is voor de Heer de overwinning en voor ons net zo goed. Wij zijn immers met Christus meer dan overwinnaars!

De geheiligde mens gelooft de Waarheid en de natuurlijke mens gelooft de leugen. Je kunt het zo gek niet bedenken of men vindt voor de leugen wel geloof. Het enige waar de natuurlijke mens niet in wil geloven, is de Waarheid. Men heeft de duisternis liever gehad dan het licht en men heeft de liefde voor de Waarheid verworpen.

Een gelovige die naar de Geest leeft, wordt veranderd, geheiligd, met God verbonden, doordat hij het Woord van God en dus de Waarheid gelooft. Daartoe is hij geroepen, want dat is tot eer van God.

Als we ons houden aan de inzettingen die ons geleerd zijn, dan zullen wij door onze Heere Jezus Christus Zelf en door onze God en Vader vertroost worden.

Het Woord des Heeren verheerlijkt

2 Thess. 3: 1 Voorts, broeders, bidt voor ons, opdat het Woord des Heeren *zijn* loop hebbe, en verheerlijkt worde, gelijk ook bij u;

Het is de bedoeling dat door de prediking van het Woord des Heeren dat Woord ook verheerlijkt wordt. Het is tot eer van God dat Zijn Woord, de Waarheid namelijk, gepredikt wordt in een wereld die de leugen liefheeft. Het is ook tot eer van God als dat Woord geloofd wordt, maar...

Rom. 10: 14 ...hoe zullen zij *in Hem* geloven, van Welken zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen, zonder die *hun* predikt?

Het is in de eerste plaats al een overwinning als dat Woord klinkt. We zouden eerst zelf dat Woord aanvaarden en geloven (dat is een kwestie van heiligmaking). De volgende fase is dat dat Woord ook gepredikt wordt. Het komt erin, maar ook weer uit. Het kan ook niet anders, want waar het hart vol van is, daar loopt de mond van over. Daarbij gaat het om een Evangelie dat de heerlijkheid van Christus als onderwerp heeft. Dat Evangelie moet gepredikt worden en Paulus vraagt daar gebed voor.

Ongeschikte en boze mensen

2 Thess. 3: 2 En opdat wij mogen verlost worden van de ongeschikte en boze mensen; want het geloof is niet aller.

Waarom zou het Woord des Heeren niet zijn loop hebben? Omdat er nogal wat ongeschikte en boze mensen zijn. Het Woord des Heeren kan alleen zijn loop hebben als we verlost worden van de ongeschikte en boze mensen. Daarom bidt Paulus daarvoor.

“Het geloof is niet aller” betekent niet dat niet allen geloven. Iemand die niet gelooft, hoeft nog geen tegenstander te zijn van de prediking van het Woord des Heeren. Zo’n figuur is vaak alleen maar onverschillig. De grootste tegenstand komt doorgaans van de degenen die zeggen in het Woord te geloven.

De theoloog Kuitert bijvoorbeeld zegt in een boek van hem: “Om de Bijbel over te houden of om de Bijbel terug te krijgen, moet de klassiek gereformeerde beschouwing weg. Anders verdwijnt de Bijbel straks met die beschouwing mee”. Daar heeft hij volstrekt gelijk in, maar vervolgens geeft hij een uitgebreide beschouwing waarin hij zegt dat de Bijbel niet het geïnspireerde Woord van God is. Dat is pas wartaal. Waarom zou je de Bijbel over moeten houden, als die ook maar gewoon theologische overlevering is.

Kuitert zegt dat hij een christen is, maar hij is een absoluut tegenstander van de Waarheid. Als iemand predikt dat de Bijbel niet het woord van God is, laat hij er dan vanaf blijven. Zo iemand kan zich beter met andere boeken bezighouden.

De tegenstand komt niet van atheïsten, maar van degenen die zeggen dat ze gelovig zijn en van mensen die daadwerkelijk gelovig zijn. Zij houden dan misschien niet direct de prediking van het Evangelie van Christus tegen, maar wel degelijk de prediking van het Evangelie tot verkrijging der heerlijkheid van onze Heere Jezus Christus. Ze houden niet de prediking tegen dat de mens uit genade gerechtvaardigd moet worden, maar wel de prediking dat men daarna uit genade zou leven. Dat wordt met hand en tand bestreden. De mensen die dat doen, zijn ongeschikt, want ze staan op de verkeerde plek.

De boze

2 Thess. 3: 3 Maar de Heere is getrouw, Die u zal versterken en bewaren van den boze.

De boze mensen uit vers 2 laten zich in werkelijkheid gebruiken door de boze; dat is de satan, de grote tegenstander.

Laatst hoorde ik voor de radio het volgende: het Evangelie was de boodschap dat de Heere Jezus gestorven is voor onze zonden, maar gelukkig mogen wij ook zeggen dat Hij uit de dood is opgestaan en dat Hij nu heerst over hemel en aarde”.

Maar wie heerst er over de aarde? Dat is de god dezer eeuw, namelijk de satan. Als ik van niks zou weten en zou bovengenoemd evangelie horen, dan zou ik meteen denken: “Nou, die god maakt er een flinke puinhoop van! Wat moet ik met zo’n god?”. Zulke dingen houden de prediking van het Evangelie tegen.

Natuurlijk, Hij is gestorven. Niets mis met die opmerking. We mogen zelfs zeggen dat Hij ook weer opgestaan is. Maar, let op! daar gaat de fut er al uit. Dit is wel een heel zwakke uitdrukking. Zo zou een politicus het zeggen. En dan: “Hij heerst over hemel en aarde”. Nou, daar ben je mooi klaar mee. Iemand die over hemel en aarde regeert en er zo’n puinhoop van maakt! Wat moeten we daar nu mee?

Hij regéert niet over hemel en aarde. Zeg dan ook niet dat het wel zo is. Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde, maar van die macht maakt Hij op dit moment nog helemaal geen gebruik. Nog niet! Of, Hij maakt tot op heden alleen gebruik van die macht, door de gelovige uit deze wereld te bewaren en tot één te verzamelen in Christus. Dàt leert de Schrift.

Gelovigen dus, die het Evangelie tot verkrijging der heerlijkheid van onze Heere Jezus Christus tegenstaan. Dat zijn ongeschikte en boze mensen en daarom zegt Paulus erbij: “Want het geloof is niet aller”. Zijn het dan toch ongelovigen? Ja, tot op zekere hoogte wel. Tot op zeker niveau gelovig en daarna ongelovig. Ze nemen een deel aan en de rest verwerpen ze. Dat is pas geraffineerd. En daar waar de grens ligt, ontstaat weer een nieuwe kerkelijke groepering.

Als wij verder willen en God op Zijn Woord geloven, dan zijn er altijd weer mensen die zeggen: “Ik geloof niet dat je dat zo mag zeggen” en dat soort termen. Dat zijn de mensen waarvan Paulus zegt: “Het geloof is niet aller”.

2 Kor. 4: 2 Maar wij hebben verworpen de bedekselen der schande, niet wandelende in arglistigheid, noch het Woord Gods vervalsende, maar door openbaring der

waarheid onszelven aangenaam makende bij alle gewetens der mensen, in de tegenwoordigheid Gods.

Dat is nou theologie, het Woord van God vervalsen. Een atheïst doet helemaal niets met het Woord van God. Paulus doet juist het tegenovergestelde, want hij openbaart de Waarheid. Die zou men moeten geloven.

2 Kor. 4: 3 Doch indien ook ons Evangelie bedekt is, zo is het bedekt in degenen, die verloren gaan.

De boodschap van Mozes was bedekt, hoewel ook dat een Blijde Boodschap was. Die Boodschap gaf getuigenis en was een aanleiding tot een betere hoop enz. Maar doordat Mozes een bedekking op zijn aangezicht deed, bleef er van de heerlijkheid van dat Oude Verbond helemaal niets meer over en werd wet gewoon wet en regel regel.

Als datzelfde gebeurt bij het Nieuwe Verbond, dan is het bedekt bij degenen die de weg kwijt zijn. Als je de weg kwijt bent, dan ge je immers verloren. Dat wil overigens niet zeggen dat je dan geen eeuwig leven meer hebt. Als je verloren gaat, dan ben je de weg kwijt en dat kan een gelovige ook overkomen. Je kunt dan wel samen op weg gaan, maar God weet waar naartoe. Jij niet.

Het gaat hier wel degelijk over wedergeboren mensen. Zij zijn de weg kwijt

2 Kor. 4: 4 In dewelke de god dezer eeuw de zinnen verblind heeft, *namelijk* der ongelovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die het Beeld Gods is.

De god dezer wereld is de boze uit 2 Thess. 3.

De ongelovigen zijn de ongeschikte en boze mensen, want het geloof is niet aller. Het gaat hier niet over atheïsten, maar om mensen die wedergeboren zijn, maar daarna een streep gezet hebben. Dat zijn de mensen die het Evangelie van Paulus teveel licht vinden. Zij zijn degenen die zich laten verblinden door de god dezer eeuw, die het vervalsen van het Woord des Heeren heeft uitgevonden.

“Maar de Heere is getrouw en Hij zal u versterken en bewaren van de boze”. Het gaat nu eenmaal om de keus tussen de Waarheid en de leugen. De Waarheid komt van God en de leugen van degenen die de vader van de leugen is en de leugenaar van den beginne, namelijk de duivel. Hij verdraait de waarheid.

Als de Waarheid verdraaid wordt en niet meer geloofd, dan is er geen sprake meer van heiligmaking. Heiligmaking des geestes komt immers tot stand door geloof der Waarheid. En als de Waarheid verdraaid wordt, dan is die Waarheid er niet eens meer. Staat de leugen naast de Waarheid, dan kun je tenminste nog kiezen. Iemand kan van alles tegenover de Bijbel zetten, maar de Bijbel niet verdraaien. Dan kun je gewoon kiezen voor de Waarheid. En als we die Waarheid zoeken, dan is de Heer getrouw, die ons kracht zal geven (versterken). Welke kracht? De kracht van de Heilige Geest. Dat is dezelfde kracht die het Woord heeft voortgebracht. Dat is de Geest Die ons in heel de Waarheid zou leiden. Als Hij ons in de Waarheid leidt, dan heiligt Hij ons. In dat geval is het heiligmaking des Geestes met een hoofdletter.

2 Thess.3: 4 En wij vertrouwen van u in den Heere, dat gij, hetgeen wij u bevelen, ook doet, en doen zult.

Hier is Paulus weer terug bij 2 Thess. 2: 15. In de tussenliggende verzen heeft hij gezegd dat er heel wat tegenstand is en te overwinnen, voordat men zich kan houden aan de inzettingen die Paulus ons door woord of zendbrief geleerd heeft. Wij kunnen die tegenstand overwinnen, omdat we de wapenrusting hebben.

2 Thess. 3: 5 Doch de Heere richte uw harten tot de liefde van God, en tot de lijdzaamheid van Christus.

Als er al iets is dat wij als gelovigen in het oog zouden moeten houden, dan is dat in de eerste plaats de liefde van God. Dat is de eenheid met God, want de liefde van God is immers in onze harten uitgestort. Door die liefde van God zijn wij verbonden met Christus en hebben deel aan Zijn leven. En omdat we deel hebben aan Zijn leven, maken we geen deel meer uit van deze wereld, maar van de toekomstige.

God heeft Zijn liefde aan ons bevestigd doordat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaren waren (Rom. 5). Nu wij dat niet meer zijn, maar gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij toch zeker behouden worden van de boze door Zijn leven. Maar slechts dan wanneer wij onze harten richten op de liefde Gods en op de lijdzaamheid van Christus.

Dat is het tweede wat we in het oog zouden houden. De Heere Jezus was geduldig in het lijden. Dat geduld geldt als voorbeeld voor ons. Ondanks de tegenstand van de boze en ondanks de verzoeking zouden we trouw zijn aan de Waarheid en ons daaraan onderwerpen. Met andere woorden, we zouden die Waarheid geloven, want daardoor worden we geheiligd en wordt ons denken veranderd. Of, we zouden onze harten richten op de liefde Gods en de lijdzaamheid van Christus. Hij zag op de heerlijkheid die Hem voorgesteld was en is nu gezeten aan de rechterhand Gods. Die heerlijkheid wordt ook ons voorgesteld en daarom zouden we ons daarop richten. Als we dat doen, dan worden we nauwelijks bedreigd door de boze. Die bedreiging speelt dan geen enkele rol.

2 Thess. 3: 6 En wij bevelen u, broeders, in den Naam van onzen Heere Jezus Christus, dat gij u onttrekt van een iegelijk broeder, die ongeregeld wandelt, en niet naar de inzetting, die hij van ons ontvangen heeft.

Ongeregeld is synoniem aan ongeschikt uit vers 2 en dus ook aan boos.

“Dat gij u onttrekt van”. Wij schoppen niet iemand eruit. Dat kan ook niet, want anders zouden we iemand buiten de Gemeente van Christus zetten en dat is uiteraard belachelijk. We kunnen hooguit iemand uit onze gemeente schoppen, maar dan hebben we een verkeerd beeld van die gemeente. Als het goed is, dan is die gemeente namelijk dezelfde als de Gemeente van Christus. Het kan dus eenvoudigweg niet. Er staat ook nergens in de Bijbel dat we dat zouden doen.

Er staat dat we zelf bij diegene weg zouden lopen. Als er één ding van toepassing is op de gelovige in onze dagen, dan is het wel dat hij z'n eigen leven zou leiden. Hij is niet verantwoordelijk voor een ander, maar voor zichzelf. Hij zou z'n eigen weg met de Heer

gaan en vanuit die positie zou hij contact (gemeenschap) hebben met zijn broeders en zusters. Die broeders en zusters zijn zelf net zo goed verantwoordelijk voor hun eigen persoonlijke leven.

Stel je voor dat je ergens midden in de rimboe zit, dan is er helemaal geen plaatselijke gemeente. Als onze staat voor God afhankelijk is van de gemeenschap die wij met onze broeders en zusters hebben, dan hebben we in zo'n situatie toch een serieus probleem. Als je lid wordt van de plaatselijke konijnenfokvereniging, dan doe je dat omdat je zelf lol hebt in het fokken van konijnen. Je doet dat omdat je dezelfde belangstelling hebt, of gewoon omdat je hart daarnaar uitgaat. Zo zijn wij leden van het lichaam van Christus en dus van Zijn Gemeente. Wij zijn dat en daarom zoeken de leden elkaar op. Dat is de volgorde en niet andersom.

Het uitgangspunt is onze persoonlijke met het Hoofd en dus met de Heer. Dat staat altijd voorop en bovendien zijn wij daar zelf verantwoordelijk voor. Er is niet voor niets zoveel ellende binnen plaatselijke gemeenten. Als er wat is, dan zoekt men elkaar op en vraagt hoe het nu verder moet. Dat leidt tot niets, want men zou z'n vertrouwen op de Heer stellen. Als elke gelovige dat zou doen, dan zouden alle gelovigen zonder enige moeite ook met elkaar overweg kunnen. Natuurlijk, dit is erg theoretisch, maar wel de waarheid.

Ieder zou z'n eigen dingen moeten doen en vooral niet betrokken raken bij dingen die in strijd zijn met de inzettingen en regels die Paulus bevolen heeft.

Het is heel goed mogelijk samen met anderen dingen te doen, zonder erbij betrokken te raken. Die betrokkenheid heeft alles te maken met wat er in je is. Regel 1 van de hulpverlener is dat hij nooit betrokken mag raken bij degene aan wie hij hulp verleent, want anders heeft hijzelf hulp nodig. Een gelovige moet zelf overeind blijven en mag daarom niet betrokken raken in de problematiek van anderen. Hij kan er wel mee omgaan, maar in vele gevallen ook niet, omdat hij er dan teveel bij betrokken raakt. In dat geval zal hij zich moeten onttrekken.

Datzelfde zegt Paulus tegen de Korinthiërs als het over het eten van afgodenvlees gaat. Daar zegt hij dat hij geen afgoden (er)kent en dus ook geen enkele moeite heeft om welk vlees dan ook te eten. Het zal hem allemaal worden. Aan de andere kant zijn er mensen met een gewoonte des afgods tot nog toe. Die moeten dat niet doen, want zij zijn betrokken en het eten van afgodevlees doet hen emotioneel wat. Zodra dat niet meer het geval is, dan is er ook geen probleem meer. Men zou zich moeten onttrekken aan die dingen die de mens in beroering brengen.

Men zou zich dus ook onttrekken aan degenen die ongeregeld wandelen, want je zou daar eventueel bij of in betrokken kunnen raken.

2 Thess. 3: 14 Maar indien iemand ons woord, door dezen brief *geschreven*, niet gehoorzaam is, tekent dien; en vermengt u niet met hem, opdat hij beschaamt worde;

Degene die ongehoorzaam is, zou men tekenen. Wat dat betekent, staat erachter: men zou zich niet met hem vermengen. Als je je met zo iemand niet vermengt, dan onttrek je je aan hem.

Vermenging is betrokkenheid, omdat vermenging wederzijds gebeurt. Daar zit het probleem. Het moet overigens mogelijk zijn dat wij een rol in het leven van een ander spelen, zonder dat die ander een rol in ons leven speelt. Als dat zo is, dan hebben we niets te vrezen.

2 Thess. 3: 15 En houdt *hem* niet als vijand, maar vermaant *hem* als een broeder.

Het maakt niet uit of diegene een vijand is of niet, wij zouden hem niet als vijand houden. Hoe kun je nu iemand als een broeder vermanen, terwijl je je aan hem onttrekt? Dat kan alleen maar wanneer het contact alleen bestaat uit het niveau van de Waarheid, waardoor wij geheiligd worden. Uiteraard zou degene die ongehoorzaam is ook geheiligd moeten worden en in contact met de Waarheid gebracht worden. We speken over die Waarheid met elkaar en geven die aan elkaar door, omdat die Waarheid in ons hart is.

Wat betekent het dan als we ons niet met elkaar vermengen? Dat we niet betrokken zouden raken in elkaars privé leven, het praktische leven van elkaar. Zolang we alleen maar bij elkaar zouden komen tijdens de samenkomsten en daarna ieder weer zijns weegs zou gaan, dan is er helemaal niet aan de hand. Dan onttrekken we ons allemaal aan allemaal. Dan vermengen wij ons niet. Natuurlijk, samenzijn kan wel gezellig zijn, maar daar gaat het over. De bedoeling is dat we zelf genoeg kracht hebben ontvangen en daardoor versterkt zijn en bewaard worden van de boze. Als we al betrokken worden of meegesleept, dan bestaat het gevaar dat we daardoor zelf in beroering raken en dezelfde problemen krijgen als waarmee we net zijn geconfronteerd geweest. Zodra het je eigen rust in Christus kost, is er wat fout. Je bent in de eerste plaats verantwoordelijk voor je eigen gemoedsrust en pas in de tweede plaats voor die van een ander. We zouden staan blijven in Christus. Daarmee ben je een goed voorbeeld voor elk ander.

1 Tim. 1: 18 Dit gebod beveel ik u, *mijn* zoon, Timótheüs, dat gij naar de profetieën, die van u voorgegaan zijn, in dezelve den goeden strijd strijdt;

Wat is de goede strijd? Dat is niet de verbeteringen van de omstandigheden van onze broeders en zusters, maar de strijd des geloofs.

1 Tim. 1: 19 Houdende het geloof, en een goed geweten, hetwelk sommigen verstoten hebbende, van het geloof schipbreuk geleden hebben;

In 2 Tim. 4: 7 zegt Paulus: "Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden". De goede strijd is dus de strijd om het geloof te behouden. Dat betekent uiteraard dat men blijft leven uit geloof en ondanks alles vertrouwen blijft stellen in de Waarheid.

Door het geloof houd je ook een goed geweten. En als het ons aan geloof ontbreekt, dan krijg je last van je geweten. Wij geloven immers dat ons geweten gereinigd is van dode werken, om de levende God te dienen.

Als je het geloof niet houdt en de goede strijd niet strijdt, dan lijdt je schipbreuk. Dan komt er dus van de heiligmaking des geestes helemaal niets terecht. Zodra men zich zorgen maakt over de heiligmaking des vlees, komt er van de heiligmaking des geestes niets terecht. Heiligmaking des geestes is geloof der waarheid en daarom zou men het geloof houden.

Mensen die onder de wet leven en merken dat ze daarin tekortschieten, komen gewoonlijk alleen maar zwaarder onder die wet te leven.

1 Tim. 1: 20 Onder welken is Hymenéüs en Alexander, die ik den satan overgegeven heb, opdat zij zouden leren niet *meer* te lasteren.

Paulus heeft zich dus aan deze twee figuren onttrokken. Hij wil niet langer met ze omgaan. Toch geldt ook voor deze twee: “Houdt hen niet voor vijand, maar vermaant hen als broeder”.

“Geef hen over aan de satan” betekent uiteraard hetzelfde als “geef hen over aan de boze”. ‘Overgeven’ betekent niet ‘er naartoe schoppen’, maar ‘loslaten’. Het is namelijk de kant die ze zelf op wilden gaan. Ze kunnen kiezen en hebben dus de vrijheid om die kant op te gaan. Datzelfde heeft God met de wereld gedaan (Rom. 1). God heeft ze overgelaten aan... Ze wilden die kant op en God heeft ze laten gaan.

In 1 kor. 5 en 2 Thess. 3 gaat het echter om gelovigen. Als zij ongeregeld wandelen, zou je ze overgeven aan de satan, loslaten. Waarom? Opdat hij beschaamt worde, of opdat hij zou leren niet meer te lasteren, of tot het verderf des vleses, opdat de geest behouden moge worden in den dag van den Heere Jezus. Daarbij komt de heiligmaking uiteindelijk vanzelf goed ter gelegenheid van de opname van de Gemeente. Het is alleen jammer dat de verandering van denken nooit heeft plaatsgevonden en dat zo iemand dus heerlijkheid mist. Hij wijst immers het Evangelie tot verkrijging van de heerlijkheid van Christus af.

Het gaat er dus niet om dat wij iemand die ongeregeld wandelt eruit schoppen. Dat is niet de handelwijze van Christus en daarom zouden wij dat ook niet zo doen. Bovendien, als we al die neiging zouden hebben, dan is het vooral verstandig om eerst naar onszelf te kijken. Dan zouden we toch zelf ook hard weg moeten lopen. Aan onze geestelijke heiligmaking mankeert ook heus van alles. Wij zijn ook niet altijd geschikt of geregeld en wij nemen ook niet altijd onze plaats in. Op die momenten horen we er zelf niet bij.

Een broeder zei eens: “Ik hoor bij een ‘club’, waar je alleen bij mag als je nergens anders meer voor deugt”. Zo zit het in elkaar en bij die club kun je de Heer ontmoeten.

Paulus was zelf ook zwak, maar vooral kwetsbaar. Hij bediende het Evangelie en daardoor word je kwetsbaar. De satan maakt gewoonlijk gebruik van medegelovigen en als je je dan niet onttrekt aan degenen die ongeschikt zijn, dan kun jezelf meegetrokken worden, vooral als je zwak bent. Daarom was hij altijd erg op z’n hoede en dat zouden wij moeten zijn.

2 Thess. 3: 7 Want gijzelven weet, hoe men ons behoort na te volgen; want wij hebben ons niet ongeregeld gedragen onder u;

Paulus is het voorbeeld voor de gelovigen. Hem zou men moeten navolgen. Het gaat er niet om dat men zou doe wat Paulus zegt, hoewel dat tot op zekere hoogte wel zo is. Men zou zijn voorbeeld na moeten volgen.

Als de Schrift Zelf verklaart hoe leven uit geloof is, dan worden ons een reeks van voorbeelden voorgeschoteld (Hebr. 11 en 12). Er worden ons geen wetten voorgehouden, maar voorbeelden. En het leuke is dat voorbeelden nog aangepast kunnen worden aan de

omstandigheden; bij voorschriften kan dat niet. Ons belangrijkste voorbeeld daarin is Paulus en dat hij nu juist net in het rijtje uit Hebr. 11 genoemd wordt, komt natuurlijk omdat hijzelf de schrijver van die brief is. Dat staat er weliswaar niet in en dus is hij anoniem en kan hij zichzelf ook niet noemen. In alle andere brieven noemt hij zichzelf als voorbeeld en zegt dat hij weer de Heere Jezus als voorbeeld heeft.

2 Thess. 3: 8 En wij hebben geen brood bij iemand gegeten voor niet, maar in arbeid en moeite, nacht en dag werkende, opdat wij niet iemand van u lastig zouden zijn;

Dat wil zeggen dat niet iemand anders voor zijn kosten op zouden moeten draaien. Paulus verdiende ondertussen zelf de kost.

2 Thess. 3: 9 Niet, dat wij de macht niet hebben, maar opdat wij onszelven u geven zouden *tot* een voorbeeld, om ons na te volgen.

11 Want ook toen wij bij u waren, hebben wij u dit bevolen, dat, zo iemand niet wil werken, hij ook niet etc.

12 Want wij horen, dat sommigen onder u ongeregeld wandelen, niet werkende, maar ijdele dingen doende.

De gedachte hier is dat een men voor zichzelf verantwoordelijk is. Dat geldt net zo goed voor een gelovige. Niet alleen voor de geestelijke dingen, maar ook voor de stoffelijke dingen. De mens moet zelf zorgen dat hij aan de kost komt. Hoe? Geen idee, dat staat er ook niet bij. In ieder geval staat in Efeze 4: 28 dat stelen niet de juiste manier is om aan de kost te komen. Een gelovige zou met z'n eigen handen werken en niet alleen opdat hij daardoor in z'n eigen onderhoud zou kunnen voorzien. Daarnaast zou hij ook nog hebben om mede te delen degenen die nood hebben.

Elke gelovige is dus verantwoordelijk voor zichzelf. Als iemand tekort komt, mag en kan hij feitelijk geen beroep doen op z'n broeders en zusters. Het is juist andersom; wij die genoeg hebben, hebben eventueel verantwoordelijkheid naar onze broeders en zusters.

Uiteraard gaat het niet alleen om arbeidsverhoudingen en dat soort dingen. Wat Paulus duidelijk wil maken, is dat de gelovige verantwoordelijk voor zichzelf is. Hij zou ernaar moeten streven niemand tot last te zijn. Daarmee en dat is heel belangrijk, blijf je onafhankelijk van je broeders en zusters. Er zijn mensen die de kerk niet uit kunnen, omdat ze afhankelijk van de diaconie zijn. Ze worden door die kerk geholpen en het zou daarom wel heel ondankbaar zijn om zich vervolgens aan die kerk te onttrekken, als ze het al zouden kunnen. En nu heb ik het alleen nog maar over gemeenteleden en nog niet eens over predikanten. Als zij twee woorden verkeerd zeggen, staan ze op straat, letterlijk. Ze zijn volledig afhankelijk. De pastorie is van de kerk en de auto, om van de zak uien maar niet te spreken. Hoe zouden zij moeten leven wanneer ze uit de kerk geschopt werden? Dat is een probleem. Niet dat het een verkeerde situatie is, maar wel bijzonder geraffineerd. Het dwingt de persoon in kwestie zich aan te passen. Hij kan niet vrijuit spreken, omdat er teveel mee gemoeid gaat.

Voor ons geldt precies hetzelfde. Zolang wij voor onszelf kunnen zorgen en in ons eigen onderhoud kunnen voorzien en ook geestelijk sterk zijn, dan zijn we van niemand afhankelijk. Het voordeel daarvan is, dat anderen dan eventueel wel afhankelijk kunnen zijn van ons. Daarom zouden wij de zwakken in het geloof aannemen (Rom. 14: 1). Eigenlijk staat er dat we ze tot ons zouden trekken. Dat is precies het tegenovergestelde van dat we ons zouden onttrekken van anderen.

Uiteraard kunnen we alleen degenen die zwak zijn in het geloof tot ons trekken als we zelf sterk zijn in het geloof. Als we zelf sterk genoeg zijn om de zwakheden van een ander te dragen. We zouden het niet omdraaien en vinden dat we mogen hangen aan de degenen die sterk zijn. Als wij zwak zijn, dan zouden degenen die sterk zijn ons tot zich trekken en niet andersom. We zouden anderen niet tot last zijn, maar verantwoordelijk zijn voor onszelf.

2 Thess. 3: 12 Doch de zodanigen bevelen en vermanen wij door onzen Heere Jezus Christus, dat zij met stilheid werkende, hun eigen brood eten.

“Hun eigen brood eten”. Dat brood hebben ze ontvangen door met stilheid te werken. Dat is met rust. Sommigen begrijpen alleen niet dat je als je werkt ook nog rust kunt hebben. Dat is gewoon je werk doen, geen problemen maken en daarmee uit. Dat is niet alleen gunstig voor de gelovige in het algemeen, maar ook voor de maatschappij in het algemeen. Dit zijn eenvoudige beginselen met betrekking tot samenleven.

1 Thess. 4: 7 Want God heeft ons niet geroepen tot onreinigheid, maar tot heiligmaking.

Het gaat hier niet over de heiligmaking des geestes in het bijzonder, maar over heiligmaking in het algemeen. Pas vanaf vers 13 gaat Paulus specifiek in op de heiligmaking des vleses, namelijk de opname van de Gemeente.

1 Thess. 4: 9 Van de broederlijke liefde hebt gij niet van node, dat ik u schrijf; want gijzelven zijt van God geleerd om elkander lief te hebben.

We richten ons dus op de liefde van God en de lijdzaamheid van Christus.

1 Thess. 4: 10 Want gij doet ook hetzelfde aan al de broederen, die in geheel Macedónië zijn. Maar wij vermanen (vertroosten) u, broeders, dat gij meer overvloedig wordt;

11 En dat gij u benaarstigt stil te zijn, en uw eigen dingen te doen, en te werken met uw eigen handen, gelijk wij u bevelen hebben;

We zouden onze eigen dingen doen en dat zonder al teveel poeha. Het leven zou een stuk gemakkelijker zijn als een ander zich niet met ons bemoeide, maar het zou voor ons ook een heel stuk gemakkelijker zijn wanneer wij ons niet bemoeiden met de dingen van een ander. Waarom bemoeien mensen zich eigenlijk met andermans zaken? Gewoon om macht uit te oefenen. Dat is precies wat de duivel ook wil. Macht komt voort uit hoogmoed. Als we ons dus met andermans dingen bemoeien, dan is de kans groot dat we dat doen omdat we denken dat we beter zijn, of het beter kunnen enz. Er zijn mensen die het beste met u voorhebben

wanneer het slecht met je gaat, maar die een hekel aan je krijgen als je het allemaal zelf kunt. Dan heb je geen hulp meer nodig en dus kunnen zij geen macht meer over je uitoefenen. Zo werkt het in de wereld ook. Als je eenmaal in de handen van de hulpverleners terechtkomt, dan kom je er nooit meer uit. Ze laten je nooit meer los.

1 Thess. 4: 12 Opdat gij eerlijk (eerbaar) wandelt bij degenen, die buiten zijn, en geen ding van node hebt.

Het is ideaal als je niet van anderen afhankelijk bent, zelf niet van de vakbond.

2 Thess. zegt dus in wezen hetzelfde. Paulus voorzag ook in zijn eigen onderhoud, hoewel hij macht had hun tot last te zijn. Hij deed dat niet, om zichzelf als voorbeeld te kunnen stellen. Het is eervol om voor jezelf te kunnen zorgen.

2 Thess. 3: 10 Want ook toen wij bij u waren, hebben wij u dit bevolen, dat, zo iemand niet wil werken, hij ook niet ete.

Ook toen was het al gebruikelijk dat er gelovigen waren die zo'n christelijke gemeente wel in orde vonden. Immers, op grond van de broederlijke liefde (wat tegenwoordig naastenliefde met een kleine letter heet) kon iemand vinden dat die gemeente voor hem moest zorgen.

Er zijn zelfs mensen die niet meer naar onze gemeente toekomen, omdat ze vinden dat er te weinig liefde voor elkaar is. Maar dat mag je als een compliment opvatten, want we waren te zelfstandig. Mensen menen aanspraak te kunnen maken op onze zorg en op onze hulp, maar wij hebben wel wat anders aan ons hoofd! Het is op zichzelf niet verkeerd, maar men zou zelfstandig moeten zijn. Het is eenvoudig net de bedoeling dat je aanspraak maakt op de broederlijke liefde binnen de Gemeente, want Paulus zegt: "Wie niet werkt, zal ook niet eten". Als iemand werkt en hij kan daardoor nog niet eten, dan kun je hem alsnog eten geven. Als iemand helemaal niet en hij kan niet eten, laat hem dan maar verhongeren. Wat is anders de betekenis van deze verzen?

2 Thess. 3: 11 Want wij horen, dat sommigen onder u ongeregeld wandelen, niet werkende, maar ijdele dingen doende.

'Niet werkende' is bijzonder ongeregeld, want de eerste verantwoordelijkheid die men heeft, is voor zichzelf en eventueel voor z'n gezin te zorgen. Volgens vers 6 zou je je aan zo'n broeder moeten onttrekken. Het gaat daarbij niet alleen maar om de praktijk van het niet werken, het gaat om de gedachte die erachter zit. Iets in de denkwijze van zo iemand deugt niet. Het is toch absurd dat iemand meent niet te hoeven werken en vervolgens denkt te kunnen leven ten koste van iemand anders. Hoe moeten die anderen het dan opbrengen? Het is dus niet in de eerste plaats een fout in het gedrag, maar in het denken. Daar zit iets fout en dat is ongeregeld...